

„Ježíš Kristus včera i dnes tentýž jest, i na věky.“

(Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

prosinec 2007

Milí bratři a sestry ve všech národech a jazycích, srdečně Vás všechny zdravím slovem z 2.Kor. 4:5-6:

„Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše. Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, ten se osvítil v srdcích našich, k osvícení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.“

To se vztahuje na všechny pravé Boží služebníky. Žádný z nich nepředstavoval sám sebe; všichni vždy sloužili podle povolání a poslání Pánu a zároveň lidu Božímu. Petr se na to odvolává a píše, že to byli muži, kteří v síle Ducha Svatého zvěstovali Slovo – tajuplné věci, do nichž by i andělé rádi nahlédli (1Pt 1:12). To je mocné.

V úvodním slovu se též odvolává na stvoření. Bůh, který přikázal: *„Buď světlo! A bylo světlo“*, je Tentýž, který také světlo nechává vyzařovat v srdcích opravdově věřících – to světlo slávy Boží v tváři Ježíše Krista. Amen!

Pavel dále zdůrazňuje, že věřící mají ducha víry, neboť jen tak mohou věřit, jak Písmo praví. Ve verši 13 se doslovně říká: *„Majíce tedy téhož ducha víry, **podle toho, jakž psáno jest: Uvěřil jsem, protože jsem mluvil, i my věříme, protože i mluvíme**“*, i to se vztahuje na všechny Boží služebníky.

Opravdu záleží na tom, abychom věřili tak, jak to Písmo skutečně říká. Otázka může znít vždy jen: „Co říká Svaté Písmo?“ – „Co učí Bible?“ Každý výklad je dílem nepřítele, cizí setbou – náboženskou lží. Pán rozsévá Originál – Slovo, jak je psáno: *„... semeno je Slovo.“* (Mk 4:14; Lk 8:11). Druhý rozsévač je Satan, ten Zlý, který svými výklady rozsévá setbu rozkolu. Na stejném poli vzejdou dvě různá semena: dobrá setba, to jsou synové království (Mt 13:37-38); setba toho Zlého je plevel podobný pšenici. Obě semena obdrží stejný déšť, obě se těší z tepla téhož slunce, které svítí na zlé i dobré (Mt 5:45). Musíte je rozeznat podle jejich slov,

skutků a ovoce. „Zdaliž se sbírají z trní hrozny, aneb z bodláci fíky?“ (Mt 7:15-20).

Děti Boží mají Boží přirozenost, povahu Kristovu, se všemi ctnostmi znovuzrozeného člověka (Gal 5:22-24). Děti toho Zlého mají jeho povahu a konají jeho skutky, jaké byly zjeveny již v Kainovi s jeho žárlivostí, nenávisí a závistí až po vraždu bratra (1J 3:10-12). Pán sám předpověděl: „Protož jakož vytrhávají koukol a ohněm spalují, tak bude při skonání světa tohoto. Pošle Syn člověka anděly své, i vyberou z království jeho všechna pohoršení, i ty, kteří činí nepravost, a uvrhnou je do peci ohnivé. Tam bude pláč a skřípání zubů. A tehdy spravedliví skvíti se budou jako slunce v království Otce svého. Kdo má uši k slyšení, slyš.“ (Mt 13:40-43).

Bůh sám, jak všichni víme, zaslíbil v Mal. 4:5, že před hrozným dnem Páně pošle proroka jako Eliáše. V Mat. 17:11 a v Mar. 9:12 to náš Pán ještě upřesnil: „Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci.“ Na základě toho TAK PRAVÍ PÁN bude v novozákonní Církvi poslední proročskou službou i po učitelské stránce uvedeno všechno do původního stavu.

Poslední zvěst, která předchází Kristově příchodu, všechno napравuje a připravuje Církev pro závěrečnou službu. Zvěstí bude Církev v učení a životě navrácena do původního stavu. Srdce Božích dětí budou obrácena k víře apoštolských otců na počátku (Sk. 2:42). Je to příprava zástupu přemožitelů, kteří při příchodu Ježíše Krista prožijí největší zaslíbení, které Bůh dal v celém Svatém Písmu: „Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu mém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím.“ (Zj 3:21-22).

Pravá Církev Ježíše Krista je „...chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.“ Ale nejprve musí nastat vyvolání ze všeho, co s Bohem a s Božím Slovem nesouhlasí. „A protož vyjděte z prostředku jejich – ze všech náboženských systémů a také z ekumenie – a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a Já přijmu vás.“ Neboť jaké je spojení Božího chrámu s modlami, co má společného světlo s temnotou a Kristus s Bálem nebo antikristem (2Kor 6:14-18)?

Potom cituje apoštol Pavel slovo z 2.Sam. 7:14, kde je s ohledem na Božího Syna řečeno: „Já budu jemu otcem, a on mi bude

synem“ (Žd 1:5), a opět dává zaslíbení všem synům a dcerám Božím: „*A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.*“ (2Kor 6:18)

Dokonalým vykupitelským činem Syna Božího na kříži Golgaty jsme se stali syny a dcerami Božími, jak je psáno v Gal. 4:5-7 a jiných místech: „*Aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali. A že jste synové, protož poslal Bůh Duchu Syna svého v srdce vaše, volajícího: Abba, totiž Otče.*“

„*Nebo oba, ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěceni bývají, z jednoho Otce jsou všichni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími,*“ (Žd 2:10-11).

„*I budu vypravovati bratřím svým o jménu tvém, uprostřed shromáždění chváliti tě budu*“ (Ž 22:23).

„*Dí jí Ježíš: Nedotýkej se mne; neb jsem ještě nevstoupil k Otcí svému. Ale jdi k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otcí svému, a k Otcí vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.*“ (Jn 20:17).

V Řím. 8:14 stojí: „*Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.*“ Duch Boží ale uvádí do vši pravdy – a Slovo je Pravda! Závěrem mluví apoštol Pavel o postavení, které jako děti Boží budeme mít v oslaveném stavu a uvádí, že všechno stvoření bude osvobozeno od pomíjivosti (Řm 8:19-25). To je konečný cíl, který měl Bůh během celých spásných dějin na mysli. O to se snažíme a pro tohle se všechno vyplatilo.

CÍL PŘED OČIMA

Naším hlavním tématem je a zůstává příchod Ježíše Krista a s tím spojené vyvolání a příprava Církve-Nevěsty pro setkání s nebeským Ženichem. Předpokladem je dokonalý soulad s Bohem a Božím Slovem pod přímým vedením Ducha Svatého. Zcela na závěr musí být a také budou všichni praví věřící jedno srdce a jedna duše jako na počátku (Sk 4:32). V pravé Církvi-Nevěstě na konci nemůže být žádné cizí učení ani falešní bratři.

Jak bylo již tak často řečeno, musí to být i nyní zopakováno: Každé učení a praxe v Církvi Ježíše Krista musí být a bude v souladu s Božím Slovem. Poslední křest bude vykonán na jméno Pána Ježíše Krista právě tak, jako byl letničního dne nařízen ten

první. (Sk 2:38-41). Původní Církev z apoštolských časů zůstává v učení a praxi jediným platným vzorem.

Je známé, že se každý kostel a svobodný kostel odvolává na Bibli, ale přesto mají svá vlastní učení a náboženské tradice. Sjednocení v ekumenii je jednota s Římem. Pro Církev Ježíše Krista ale platí skutečně jen to evangelium, jaké vyšlo z Jeruzaléma a je dosvědčeno v Písmu Svatém.

Co se týká příchodu našeho Pána, Spasitel nejprve přijde ve spojení s Nevěstou jako Ženich, jak to je popsáno v Mat. 25: „*Aj Ženich přichází!*“ a jak On sám zaslíbil: „*Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.*“ (Jn 14:1-3). ON zde tedy nemluví o nějaké zvěsti, učení nebo zjevení, nýbrž o Sobě samém jako Ženichovi naší duše, který se vrátí tak, jak je to zcela jasně popsáno v 1.Tes. 4:13-17 a Sk. 1:11. Potom moudré panny, které jsou připraveny, vejdou s Ním na svatbu (Mat. 25:1-10; Zj. 19:6-10). To bude absolutní realita.

Jestliže se jedná o čas, čteme ve Svatém Písmu: „*O tom pak dni a hodině té ni žádný neví...*“ (Mt 24:36). Tudíž se nejedná o nějaké rozmezí let, nýbrž zcela jasně jde o „jeden den“ a „jednu hodinu“. Podle 1.Kor.15:52 se to dokonce stane v „jediném okamžiku“!

„*Tehdy dva budou na poli...Dvě budou ve mlýně při žernovu... V tu noc budou dva na loži jednom, jeden bude vzat, a druhý zanechán.*“ (Mt 24:37-41; Lk 17:34-37).

Stále znovu ten apoštol vyzýval věřící, že musejí vytrvat až do „dne našeho Pána Ježíše Krista“ (1Kor 1:7-8; 2Kor 1:14; Fil 1:6, 2:16). Svého spolupracovníka Timotea apoštol naléhavě napomíná: „*...abys ostříhal přikázání tohoto, chovaje se bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se (parúsia) Pána našeho Ježíše Krista.*“ (1Tm 6:13-14)

Podle Mat. 24 náš Pán usedl na hoře Olivetské a odpovídal na otázky svých učedníků: „*Pověz nám, kdy to bude, a která znamení budou příchodu tvého (parúsia¹) a skonání světa?*“ Aby nás varoval před oklamáním, řekl náš Pán: „*Vizte, aby vás žádný nesvedl... mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé. Tehdy řekl-li by*

¹ Parúsia, v řečtině znamená: tělesný příchod, tělesná přítomnost. V Novém Zákoně je to zmíněno s ohledem na příchod Krista patnáctkrát.

vám kdo: Aj, tuto jest Kristus, anebo tamto, nevěřte. Neb jako blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod (parúsia) Syna člověka.“ Amen! Amen!

Apoštol Pavel toto téma opakovaně probíral ve svých dopisech sborům; obzvlášť důkladně se jím pod vedením Ducha Svatého zabýval v 1.Tes. 4. Zaprvé se mu jednalo o to, aby si ti milí bratři nedělali starosti o ty, kteří zesnuli v Kristu. Zdůrazňuje: „*Nebo jako věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.*“ (v. 13-14).

Jako starozákonní svatí při vzkříšení Ježíše Krista vyšli podle Mat. 27:45-54 ze svých hrobů a zjevili se mnohým ve svatém městě, tak při Jeho příchodu nejprve vstanou ti, kteří zesnuli v Kristu a my, kteří žijeme a pozůstaneme, budeme proměněni a s nimi vyneseni vzhůru vstříc Pánu na oblacích (1Ts 4:17). I to bude realita!

V 15. verši klade apoštol důraz na to, že věřícím nesděluje své vlastní mínění, nýbrž zdůrazňuje to TAK PRAVÍ PÁN: „*Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli.*“ Jasněji to nemohl říci! Potom následuje hlavní sdělení: „**Nebo Pán sám** – nikoliv zvěst, ne zjevení, nýbrž **Pán sám** –, který řekl: „*Vrátím se a poberu vás k sobě!*“ – s zvukem ponoukajícím k probuzení, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou nejprve.“ To bude realita. Každý, kdo věří a učí, že Ježíš Kristus již přišel, je očividně podveden lživým duchem a podvádí ostatní, neboť mění význam jasných výpovědí Písma, jak to Satan činil odjakživa.

Enoch, sedmý Adamův potomek, je nám dán jako příklad pro vytržení: „*Věřou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.*“ (Žd 11:5). To byla víra jako zjevení, která vyústila v realitu. U Enocha bylo vše realita: jeho víra, Boží zalíbení, a konečně jeho vytržení. Právě tak i my musíme být nalezeni ve víře a ve vůli Boží, aby na nás spočinulo Boží zalíbení, než budeme moci být vytrženi.

Jak evangelia dosvědčují, Syn Boží se modlil: „*Ne má vůle, ale Tvá se staň!*“ Při Jeho křtu na Něho sestoupil Duch Boží a zazněl hlas s nebe řkoucí: „*Tento jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře*

zalíbilo.“ (Mt 3:16-17). Již na samém počátku přinesl Ábel obět, a zalíbil se Bohu. (1M 4:4). V celém Starém Zákoně se při obětování jednalo o to, zalíbit se Bohu. (3M 1:3, 19:5, 22:2 aj.). Vzdor všem požehnáním, která lid izraelský během svého putování pouští prožil, vzdor všem obětem, které přinesl, byl vynesena nakonec smutný rozsudek: „... *Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu.*“ (1Kor 10:5)

Skrze proroka Samuele nám Bůh oznamuje, co je pro Něho skutečně důležité: „*Zdali libost takovou má Pán v zápalech a v obětech, jako když se **poslušensství koná hlasu Páně?** Aj, poslouchat lépe jest, nežli obětovat, a ku **poslušensství stát**, nežli tuk skopců přinášet.*“ (1Sa 15:22).

Na hoře Proměnění rovněž zazněl Boží hlas ze světlého oblaku: „*Toto jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, **Toho poslouvejte.***“ (Mt 17:5). Všichni synové a dcery Boží, kteří Jej poslouchají, se nechají pokřtít ve vodě a prožijí křest Duchem, budou chodit ve vůli Boží a budou mít Boží zalíbení, neboť jsou předurčení podle zalíbení Jeho vůle (Ef 1:5). Enoch putoval s Bohem, měl Jeho zalíbení, byl vytržen a již nebyl na Zemi k nalezení. Stejně tak tomu bude se všemi, kteří mají účast na prvním vzkříšení a vytržení. Ti v Kristu zesnulí budou vzkříšeni, ti v Kristu žijící budou proměněni a vytržení vstříc Pánu na oblaku (1Ts 4:13-18). Tak je to psáno; tak tomu věříme; tak se to stane!

Než byl Eliáš vytržen, řekl Elizeovi: „*Žádej sobě, co chceš, první než **vzat budu od tebe.** I řekl Elizeus: *Nechť jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mně. Jemuž řekl: Nesnadné věci jsi požádal, a však jestliže uzříš mne, když budu vzat od tebe, stane se tak...*“ (2Kr 2:9-10). Ať Enoch, ať Eliáš – kdokoliv byl vytržen, ten již potom nebyl na Zemi k nalezení.*

V Luk. 24:50-53 čteme: „*I vyvedl je ven až do Betany, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání. I stalo se, když jim žehnal, **bral se od nich, a nesen jest do nebe.***“ Ježíš Kristus, náš Pán a Spasitel, byl tělesně před očima Svých učedníků vzat vzhůru do nebe. Smrtelné tělo bylo uloženo do hrobu, nesmrtelné tělo bylo vzkříšeno. Náš Pán po Svém vzkříšení řekl: „*Vizte ruce mé i nohy mé, že v pravdě já jsem. Dotýkejte se a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte míti.*“ (Lk 24:39).

ON se těm Svým zjevil tělesně, jedl a pil s nimi, jak to činil před ukřižováním (Jn 21; Sk 10:40-43). Takové tělo vzkříšení budeme mít

my a všichni dokonalí spravedliví ze Starého a Nového zákona, když budeme spolu na svatební hostině Beránkově. **Tělesné** vytržení Enocha byla realita. **Tělesné** vytržení Eliáše byla realita. **Tělesné** nanebevstoupení našeho vzkríšeného Spasitele bylo realitou. Stejně jako Jeho **tělesný** příchod, tak bude i **tělesné** vzkríšení z mrtvých těch v Kristu zesnulých a naše **tělesná** proměna a vytržení absolutní realitou. Kdo příchod Krista zduchovňuje, ten musí snést následující rozsudek: „*Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteří nevyznávají Jezukrista příšlého v těle. Takový každý jest bludař a antikrist.*“ (2J 7).

Pavel učil: „*Aj, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměněni budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměněni budeme.*“ (1Kor 15:39-58).

Kdo učí, že Ježíš Kristus trůn milosti opustil a od zjevení Pečetí roku 1963 sestupuje dolů, je v bludu. Ti, kteří jisté výroky bratra Branhama špatně vykládají, opovrhují tak pravým učením Svatého Písma a šlapou po něm. Bible nezná žádné „zjevení sedmi hromů“, také nezná žádný neosobní „parúsia/příchod“. Kdo nevěří, nevyznává a neučí, že Ježíš se při Svém příchodu zjeví v masitém těle, je podle Svatého Písma obojí: falešný učitel a antikrist. Jestliže trůn milosti by byl již od roku 1963 trůnem soudu, potom by přece bylo pro všechny dávno pozdě, pak by již nebylo žádné odpuštění a žádné smíření. Kde pak zůstali ti, kteří se narodili nebo uvěřili až potom? Kristus je ještě Přímluvcem u Otce (1Jn 2:1-2), ještě je krev, se kterou Kristus vešel jako Velekněz do nebeské svatyně, na trůnu milosti (Žd 9:11-14). ON je ještě Prostředníkem Nové Smlouvy (Žd 9:15-22). Nyní nebeský Ženich zjevuje Svě pozemské Nevěště ta nejhlubší tajemství. Amen.

Citát br. Branhama: „...**dokud je krev na trůnu milosti, ukazuje tak, že někdo zemřel, aby odvrátil soud. Ale poté, co bude Církev vytržena, se stane trůn milosti trůnem soudu.**“ (8. 1. 1961 Jeffersonville). Amen!

Citát bratra Branhama: „**Potom je přímluva skončena. ON ten trůn opustil; na trůnu milosti již není žádná krev. Čím se stane potom? Soudním trůnem.**“ (21. 3. 1963 Jeffersonville).

Musí být ještě jednou zcela jasně řečeno: Kdo neučí tak, jak je dosvědčeno v celé Bibli, a není-li jeho učení podloženo nejméně

dvěma nebo více biblickými místy, učí falešně. To se týká i výroků bratra Branhama, jestliže jsou vytrženy ze souvislosti a dokonce přinášeny v protikladu ke svědectví Písma. Petr již tehdy poukázal na to, že ve Svatých Písmech a také v Pavlových dopisech je ledacos těžce srozumitelného, což ti, kteří nejsou upevnění ve víře, překrucují ke svému vlastnímu zatracení (2Pt 3:14-18). Tak již tehdy vzniklo jiné evangelium, které stálo pod prokletím (Gal 1). I Pavel varoval před tím, že vystoupí muži, kteří budou zvěstovat jiné evangelium a kázat jiného Ježíše, protože budou ovlivněni jiným duchem (2Kor 11). Měřítkem správnosti každého učení bylo a zůstává jedině Svaté Písmo.

Nikdo v našem čase význam Slova Božího nezdůraznil více než bratr Branham. A nikdo je tak jasně a pravdivě neučil a nekázal jako on. Následující výrok z 6. 3. 1947 ve městě Phoenix v Arizoně, který bratr Branham v podobné formě opakoval v mnoha kázáních, nám má závažnost této věci uvést před oči a vložit do srdce:

„Každé učení a všechno ostatní v Bibli, co máme v Církvi, musí být založeno na Božím Slově, musí vycházet ze Slova Božího. Nesmí to souhlasit pouze s jediným místem, ale se vším, počínaje Mojžíšem počínaje, Zjevením konče. Nemůžeme se opírat jen o jediné místo v Písmu, neboť Písmo říká: „...na základě dvou nebo tří svědků má být o nějaké věci definitivně rozhodnuto...“ (5M 17:6, 19:15; Mt 18:16; 2Kor 13:1; 1Tm 5:19; Žd 10:28).

Můžeme se stokrát odvolávat na jedno místo a dokonce zdůrazňovat: „Ježíš řekl!“, jako například v příkazu ke křtu v Mat. 28:19: „*Protož jdouce, učte všechny národy...*“. Když toto vykonáme, ale ne odpovídajícím způsobem, tak, jak to činili apoštolé, a nepřidáme k tomu dva nebo tři svědky (Sk 2:38; Sk 8:16; Sk 10:48; Sk 19:5 aj.), pak přesto zůstáváme u výkladu, který sice náleží ke „křesťanské“, ale přesto k nebiblické trojiční tradici.

Od zahrady Eden Satan svedl nejen Evu, ale celé lidstvo svými výklady Slova. Také při pokušení pokaždé citoval nějaké biblické místo (Mt 4; Lk 4) a falešně je použil. Ale Ježíš se mu postavil jediným správným způsobem, totiž s tím: „*Je rovněž psáno!*“

Zrovna tak je to se Zjevením 10. Tady nepřichází Pán jako Ženich (Mt 25:31-46), **ne** jako Syn člověka (Mt 25:31-46), **ne** v doprovodu všech svatých (1Ts 3:13), zde přichází On sám jako Anděl Smlouvy, klade Své nohy na moře a zemi a řve hlasitě jako lev. Teprve pak se mohly rozeznít hlasy sedmi hromů. Aby to nemohl

nikdo vykládat, nesměl Jan vůbec napsat, co řekly. Ó jaká hloubka moudrosti a Božího poznání (Řm 11:33)!

Správnou souvislost spatříme v následujících místech, kde Pán „...řve“.

U Oz. 11:10 je řečeno: „*I půjdou za Pánem řvoucím jako lev; on zajisté řvát bude, tak že s strachem přiběhnou synové od moře.*“

Také u Joele 3:16 nacházíme to klíčové slovo „řvát“: „*Slunce a měsíc zatmí se, a hvězdy potratí blesk svůj.*“

A Pán řvátí bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, – ne z Arizony – , *tak že se třásti budou nebesa i země; nebo Pán jest útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských.*“ Amen!

„*Ale Jeho slova zní tak*: – žádný výklad, Jeho slova! – *Pán řvátí bude z Siona*, – ne z New Yorku nebo kdoví odkud – a z **Jeruzaléma** vydá hlas svůj...“ (Am 1:2).

Tato biblická místa se vztahují ke stejnému tématu a ukazují zcela přesně město Jeruzalém, horu Sion a izraelský lid a také kdy a v jaké souvislosti se Zjevení 10 opravdu naplní. Co je to za člověka, který se opovazuje popírat mnohonásobné svědectví Písma?

28. 2. 1963 se Pán zjevil bratru Branhamovi v pohoří Sunset v Arizoně v nadpřirozeném oblaku, který se vznášel 35 km nad zemí. Při tom zaznělo sedm mocných hromových ran a celé okolí se otráasalo. Potom bratr Branham vzhlédl a spatřil ten oblak. Tak o tom podával svědectví a vždy při tom sedmkrát uhodil pěstí do stolu. Tehdy bylo bratru Branhamovi řečeno, že bude otevřeno sedm pečeti.

Ve Zjevení 10 je řeč také o přísaze: „...*a přísáhl skrze Živého na věky věků...*“ Z Dan. 12:6-7 stoprocentně poznáváme, do jaké souvislosti Zj. 10 patří. Zde stojí slovo za slovem totéž: „*a přísáhl skrze Živého na věky*“ – potom následuje udání času – „*po uloženém času, a dvou uložených časech, i půl času...*“ Od okamžiku přísahy, která spadá doprostřed sedmdesátého téhodne, je to tedy do zřízení královlády ještě tři a půl roku, jak je provoláno ve Zj. 11:15, když se mluví o sedmém pozounu: „*Učiněna jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovat bude na věky věků.*“

V prvních třech a půl letech posledního Danielova téhodne, který začne po vytržení, vykonávají v Jeruzalémě svou službu dva proroci (Zj 11), v posledních třech a půl letech vládne antikrist

s krutým pronásledováním (Zj 13:5-7). Skrze proroka Daniele je řečeno: „...vydání budou v ruku jeho, až do času a časů, i do částky časů. ...Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné, a všichni páni jemu sloužit a jeho poslouchat budou.“ (Dn 7:25-27). Ten dokonalý soulad Starého a Nového zákona je uchvacující!

Potom dospělo tajemství Boží k závěru (Zj 10:7), jak to On zjevil Svým služebníkům, prorokům. Církvi je toto tajemství známé od samého počátku (1Tm 3:16), ale potom to bude oznámeno Izraeli. „...ku poznání **tajemství Boha. Toto tajemství je Kristus**, v němž jsou skryti všichni pokladové moudrosti a známosti.“ (Kol 2:2-3). Tak bychom mohli pod přímým vedením Ducha Božího pokračovat se všemi učením a tématy, o nichž se diskutuje, a můžeme k tomu pokaždé přidat dva nebo více svědků, totiž míst z Písma.

SPRÁVNÉ ZAŘAZENÍ

Jako již tak často v uplynulých letech, musí být ještě jednou řečeno: Služba bratra Branhama měla dějinně-spásný význam; on byl zaslíbeným prorokem, skrze kterého bylo všechno napraveno a navráceno do správného stavu. Dosud nikdo další nepřišel. Věříme, že zvěst konečného času se nyní šíří zvěstováním Slova jako volání k probuzení a že následuje vyvolání a příprava Církve-Nevěsty, která mezitím přijímá duchovní pokrm. Jejím vytržením končí poslední období. Potom se Bůh obrátí k lidu izraelskému: „*Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří,) že zatvrdilost tato zčástky přihodila se Izraelovi, dokud by nevešla plnost pohanů. A tak všecken Izrael spasen bude, jakož psáno jest: Přijde z Siona vysvoboditel a odvrátí bezbožnosti od Jákoba. A tato bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich. A tak s strany evangelium jsou nepřátelé pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce. Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje.*“ (Řm 11:25-29; Sk 15:13-21 aj.)

Skrze poslední zvěst vychází volání: „Vy, Můj lide, vyjděte ven...!“ Bratr Branham byl muž Bohem poslaný v našem čase, jako byl Jan Křtitel poslaný při prvním příchodu Krista. Ale jako Jan nežil až do ukřižování Ježíše Krista, tak je to i s bratrem Branhamem v souvislosti s příchodem Ježíše Krista. Jemu bylo 11.

6. 1933 při vykonávání křtu z nadpřirozeného světelného oblaku provoláno: „**Jako Jan Křtitel předcházel prvnímú příchodu Kristovu, budeš ty poslán se zvěstí, která předejde druhému příchodu Krista!**“ Ne on, nýbrž zvěst! Ó, jak přesný je Bůh ve Svém mluvení a činění!

Bratr Branham učil přesně totéž jako Petr a Pavel, aby v Církvi mohl být opět zřízen Boží spásný řád. Zvěstovatel již čtyřicet let není mezi námi, zato ale zvěst, kterou nelze obejít, ano. Můžeme o prorokovi mluvit, psát o něm knihy a přesto žít v minulosti a pomíjet to, co Bůh v současnosti koná. Kdo nyní žije v přítomnosti Boží, respektuje Bohem ustanovenou učitelskou službu, která zvěst seřazuje podle Slova Božího.

Období, ve kterém zvěst dosahuje všech končin Země, není udáno. Bůh určil, co je třeba podle Jeho rozhodnutí učinit. V každém případě příchod Ježíše Krista nastane v jediném dni, v jedné hodině, v jediném okamžiku. Kdo učí jinak, totiž že příchod Ježíše Krista již nyní po léta probíhá, je podveden cizím duchem a podvádí jiné. Je nejvyšší čas, aby všechny výklady Slova a všechny výklady těch těžko pochopitelných výroků bratra Branhama ustaly, a aby všichni opravdově věřící svorně Duchem Svatým svědčili, věřili a učili jen to, co svědčí a učí Písmo!

Bůh nechť daruje milost, aby se všichni, kteří byli zavlečení do bludu, vyvlékli ze Satanovy smyčky, do které se nechali polapit (2Tm 2:26). S falešnými učiteli je to táž situace jako s Chóre, Dátanem a Abiramem, kteří se vzbouřili proti Bohem ustanovenému vedení pod Mojžíšem a Áronem. Bůh je označuje jako „pohrdače“ (4M 16; Sk 13:41). Již za času apoštolů byli muži, kteří se od pravdy odklonili a tvrdili, že vzkríšení již nastalo, a tak kdekoho připravili o víru. O nich píše Pavel: „*A řeč jejich jako rak rozjídá se...*“ (2Tm 16-18).

Pro „poslední dny“, tedy pro náš čas, předpověděl: „*Jakož zajisté Jannes a Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito protiví se pravdě, lidé na mysli porušení a při víře spletení.*“ (2Tm 3:8). Každé zjevení, které přichází od Boha, každé biblické poznání a učení je samo o sobě jasné a srozumitelné. Falešní učitelé jdou proti Slovu a odporují rozumu. Skrze proroka Izaiáše Bůh prohlásil: „*Lidu mého knížata jsou děti, a ženy panují nad ním. Lide můj, kteříž tě vodí, svádí tě, a cestu stezek tvých ukrývají.*“ (Iz 3:12). Tak jako každé

Slovo Boží je Duchem Božím inspirované a užitečné k vyučování a v pravdě, tak každý výklad je inspirovaný démony a přináší zmatek (2Pt 2; aj.) Ale Bohem ustanovené služby jsou určeny k budování Církve (1Kor 12; Ef 4 aj.).

Vlastní stav způsobený nepoctivými dělníky v konečném čase je popsán již u Iz. 28. Zde je psáno: „*Nebo všichni stolové plní jsou vývratků a lejn!*“ To není třeba vysvětlovat. Slovo je pravý pokrm, který se rozdává (Mt 24:45-47), a Pán těm Svým prostírá stůl před tváří jejich nepřátel. Oni se sytí nebeskou manou, totiž zjevením Slovem.

Ve stejné kapitole takovým lidem, kteří přinášejí na stůl vlastní zvrátky – své vlastní výklady a interpretace – Pán hrozí tím, že budou na své cestě povaleni na záda a rozdrceni, protože se zaplétají do sítě a uvíznou v ní (v. 8-13). Ale Pán mluví srozumitelnou řečí a zjevuje, co učinili pro svou záchranu: „*Položili jsme lež za útočiště své, a pod falší jsme se ukryli.*“ **POTOM ALE PRAVÍ PÁN:** „*A vykonám soud podle pravidla, a spravedlnost podle závaží, i zamete to omylné útočiště krupobití, a skrýši povodeň zatopí.*“ (v. 15+17).

Těm Svým On ale dává zaslíbení: „*Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný...*“ U Zach. 4 se mluví o Závěrečném Kameni. Prorok viděl Církev jako sedmiramenný svícen se sedmi olejovými nálevkami, které olej svádějí do sedmi lamp. Viděl též Závěrečný Kámen, který za jásavého provolávání „*milost, milost!*“ dosedne na příslušné místo (v. 7).

Na konci se Pán pozdvihne jako na hoře Perazim, „*aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj.*“ (Iz 28:21). Pavel to popsal v Řím. 9:28: „*Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté.*“

Ne skrze zmrtvýchvstání nějakého proroka, ne ve stanu, který může stát jen na jednom místě, nýbrž pod nebeským stanem, po celém světě se to stane skrze vzkříšeného Pána, skrze sílu Ducha Svatého. Věříme, jak Písmo praví, že Pán sám před Svým příchodem, krátkým, mocným působením všecko dovede ke konci! Jen co je pro nás v Bibli zaslíbeno, to se stane. Kdyby nebylo žádného zaslíbení, žádné by se nemohlo naplnit!

Mně se jedná prostě o to, abych v souladu s přímým povoláním obstál ve své odpovědnosti před Bohem a řekl všem, že každý výklad vychází ze špatného porozumění a je dílem nepřítele. Pán sám mě mocným hlasem 2. 4. 1962 zavázal Svým Slovem, když řekl: „JÁ tě pošlu od města k městu, abys zvěstoval Mé Slovo...“ (2Tm 4:1-5). Proto je mi každý výklad odporný. Každé biblické učení sjednocuje opravdově věřící pod Ježíšem Kristem, který je Hlavou. Každý výklad naopak přináší nové rozštěpení a lidé pak naivně následují nějakého bratra, který svůj výklad vydává za věrohodný jako „zvláštní zjevení“ s odvoláním na proroka.

Moudré panny jsou jako Marie: ony o žádném muži nevědí; přijímají slovo zaslíbení, nevěří žádným bláznivým výkladům, neboť tvoří „Nevěstu Slova“, která nemůže být svedena. Kdo dává výrokům bratra Branhamu jiný smysl a nejde s nimi do Svatého Písma, dělá z toho jinou zvěst a prohřeší se, protože Slovo Pravdy nerozděluje správně. Žel se dnes musíme ptát: Které zvěsti věříš? Je jich mnoho! Ale jako předtím, tak i potom je jen jedno věčně platné evangelium, které nyní, než přijde konec, je všemu lidstvu kázáno na svědectví (Mt 24:14; 1Pt 1:25).

RŮZNÁ TÉMATA

Jsou různá témata, kterými se v současnosti zabývá lidstvo a také věřící: klimatické změny, přírodní katastrofy, tak zvaná „válka proti teroru“, zdražování energie, sociální nespravedlnost, globalizace, propad dolaru a přestup ropných zemí na euro, sjednocení všech náboženství a křesťanských společenství pod vedením Říma, politická konstelace Rusko – Irán – Čína, mírový proces na Blízkém Východě, teorie dvou států, „jeruzalémská otázka“ a v neposlední řadě světovláda.

Při příležitosti 50. výročí bylo vzpomenuo uzavření „Římských smluv“ v březnu 1957. 21. 12. 2007 budou v Evropské unii zrušeny hraniční kontroly mezi jednotlivými státy. Poslední světová velmoc se přetváří do své definitivní podoby.

V rozhodnutí Evropského parlamentu ve Štrasburku ze 4. 10. 2007 bylo zesměšněno biblické učení o stvoření světa. 48 hlasy proti 25 bylo rozhodnuto, že ve školách se bude vyučovat jen evoluční teorie. O slovo se hlásí stále více Božích rouhačů, kteří přestupují všechny meze. Jeden vydá knihu o „Božím šílenství“, jiný zvolí titul

„Pán není pastýř“. Bezbožnost je opravdu zjevná, tak jak je to pro konečný čas předpověděno. Celý svět se stal „Sodomou a Gomorou“. Manželství ustanovené Bohem a s ním také rodina, již není považováno za aktuální, a svazky osob téhož pohlaví, namířené proti pořádku Božího stvoření, jsou presentovány jako normální.

V tomto oběžném dopise se těmito tématy nemůžeme blíže zabývat. Ale v Písmu je všechno pro konečný čas předpověděno. U proroka Izaiáše je psáno: *„Motaje, motat se bude země jako opilý, a přenesena bude jako chaloupka; nebo těžce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více.“* (Iz 24:20). Ale to není konec. To je jen konec staré Země, která je určena k zániku. Pán, náš Bůh, se postaral o zcela nový začátek a říká: *„Nebo aj, já stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce.“* (Iz 65:17). Přesně tak to bude. Po tomto konci s hrůzou přijdou nová nebesa a nová Země (Zj 21), kde přebývá spravedlnost (2Pt 3:13). Amen.

Nikdo nemůže zadržet běh věcí, u Boha je všechno rozhodnuto, a probíhá podle časového plánu toho Věčného. Důležité je, abychom byli shledáni ve vůli Boží, a aby na nás spočinulo Boží zalíbení, abychom náleželi k těm, kteří budou připraveni při příchodu Ježíše Krista a unikli všemu, co má přijít na celou Zemi (Lk 21:25-26).

SHRNUTÍ

Slovo na závěr pro všechny sloužící bratry: využijme společně toho krátkého času, který nám ještě zbývá, nesme poslední zvěst, to pravé Slovo, s křišťálovou čistotou a se všemi zaslíbeními, dokud neprožijeme naplnění, dokud ti poslední nebudou vyvoláni, dokud nepřijde dokonání. Nepotřebujeme žádné senzacce, žádná vlastní osobní potvrzení skrze nějaké světlo a podobné věci, nýbrž potvrzení Slova, jak to Pán v Mar. 13 zaslíbil těm, kteří věří a které povolal do Své služby.

Zjevené Slovo je duchovní pokrm, o kterém mi bratr Branham 3. 12. 1962 v Louisville, v Kentucky, USA za přítomnosti dvou svědků, Freda Sothmana a Bankse Woodse, řekl: „Bratře Franku, počkej s rozdáváním pokrmu, až přijde čas a obdržíš zbytek pokrmu.“ Společně chceme lidu Božímu rozdávat duchovní pokrm. To jsem

činil od roku 1966, a překládal do německého jazyka kázání bratra Branhama, která se stala pro mnohé velikým požehnáním.

Když Mojžíš dokončil svou službu, zanechal Jozuovi a lidu zjevené Slovo v truhle smlouvy. Jozue přikázal kněžím, aby truhlu smlouvy vzali na ramena a takto s lidem izraelským překročili Jordán a převzali zaslíbenou zemi do vlastnictví. Přesně tak se to děje dnes: máme plné, celé Slovo Boží, máme vlastnictví všech zaslíbení, jdeme kupředu ve víře a prožijeme je a uvidíme naplněné.

K ZÁVĚRU ROKU

Také uplynulý rok 2007 byl opět mimořádně požehnaný. Nikdy předtím pravé Slovo neslyšelo tak mnoho lidí v tolika zemích. Nikdy předtím nesledovalo přenosy vysílané každý měsíc ze shromáždění v Krefeldu a Curychu více lidí. Jsme Bohu ze srdce vděční, že máme možnost šířit poslední zvěst po internetu až na konec světa. Dosud můžeme přenosy uskutečňovat v sedmi jazycích, ale dá-li Bůh, od poloviny příštího roku jich bude dvanáct.

Při této příležitosti bych chtěl Vám všem z celého srdce poděkovat za Vaši věrnou podporu misijní práce. Můžeme si být stoprocentně jisti, že toto dílo je nařízené Bohem samotným a služba, kterou vykonáváme, je v Jeho dokonalé vůli. Dosud jsme zvěstovali pod přímým Božím pověřením pravé Slovo a to budeme, pokud Pán daruje milost, i nadále činit až do konce, „*Pro pravdu, kteráž zůstává v nás a s námi bude na věky.* (2J 2).

Jestliže Bůh dá, opět budu každý první víkend v měsíci v Krefeldu a každou poslední neděli v měsíci v Curychu. Čas mezitím je vyhrazen práci v misijním centru a pro misijní cesty.

V Krefeldu se shromáždíme na počátku roku, dá-li Bůh, 5. a 6. 1. 2008.

Cesta do Izraele se prodlouží o jeden den. Protože letecká společnost El Al 15. 5. nemá dostatek míst, můžeme se vrátit až 16. 5. Tím se zvýší výlohy o 30 euro, ale získáme jeden den navíc v Jeruzalémě.

Přihlásilo se již více než 80 zájemců, tzn. že dva autobusy jsou skoro plné a je téměř dosaženo ideálního počtu účastníků. Ale podle zkušeností z minulých let, když někteří jednotlivci museli odřeknout, lze se u nás ještě dodatečně přihlásit.

S velikou nadějí vstupujeme do roku 2008, vždyť víme, že Pán Své spasitelné dílo dokoná, jako dokonal Své stvořitelské dílo. Bůh sám opravdu převzal plnou odpovědnost a my se necháme zařadit do Jeho vlastního spásného plánu. Mým přáním je, aby každý bratr a každá sestra byli jiným k požehnání, neboť tak to Bůh řekl Abrahamovi: „*JÁ ti požehnám a budeš požehnáním!*“ Nestyďte se za to, co nám Bůh zaslíbil a v přítomnosti koná, a svědčte o tom jiným. Zaujměte svůj postoj na Slově. V tomto smyslu Vám všem přeji požehnaný rok 2008.

V pověření Božím působící

Bro. Frank

*

„Oči zajisté Pánovy spatřují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upřímného.“ (2Par 16:9)

Kdo se vzdá, nezvítězí; Vítěz se nevzdává!

„Kdo zvítězí, obdrží dědičně všecko, a budu jemu Bohem, a on mi bude synem.“ (Zj 21:7)